

SPIEGELWERELD 2

Het ministerie van Vreugde

*Voor alle kinderen, waar dan ook, die dromen van een
wereld zonder oorlog.*

LUC DESCAMPS

SPIEGEL WERELD

2

HET MINISTERIE VAN VREUGDE

P E L C K M A N S

Bericht van het ministerie van Vlotte Leesbaarheid ten behoeve van de lezers in de gewesten ten noorden van Vlaanderen:

Scheutig zijn. Dit wil zeggen dat men bereidvaardig is om iets te doen.

We zijn weg. Dit betekent niet letterlijk dat de spreker weg is. Integendeel zelfs, de spreker is nog altijd ter plaatse, maar geeft aan dat het tijd is om te vertrekken.

Rond de pot draaien. Noordelijker zegt men wel eens ‘om de hete brij heen draaien’. Het komt erop neer dat iemand niet meteen zegt wat hij of zij bedoelt. Met name ministers zijn daar heel goed in.

Een boulet is nog altijd een gehaktbal.

De rust op de kaarsrechte, door dor landschap geflankeerde weg van de Centrumstad naar het Zuidgewest wordt verstoord door een eentonig geronk. De oorzaak daarvan is de hoekige, matgrijze auto die in een gezapig tempo de kilometers aan elkaar rijgt. Achter het stuur zit Theodorus Van Westpad, de minister van Vreemde Bezoekers. Het is hem zwaar te moede, want hij kijkt niet echt uit naar de ontmoeting die hij in het vooruitzicht heeft. Bekeken in het licht van zijn functie van minister is zijn missie ietwat ongewoon. Er wacht immers geen Vreemde Bezoeker op hem, maar wel de kersverse consul van het Zuidgewest, die – zo weet hij maar al te goed – niet echt vrolijk loopt te wezen. De reden van die slechte bui heeft alles te maken met het ministerie van Theodorus. Hij had immers aangekondigd dat hij met de Vreemde Bezoeker een bezoek zou brengen aan het Zuidgewest en nu heeft hij moeten melden dat Iuliia helaas alweer naar haar eigen wereld is vertrokken. Aan de telefoon maakte de nieuwe consul, Rodrigo Van

Zuiderlanden, duidelijk dat hij in zijn wiek geschoten, verbolgen en ook wel boos was om wat hij beschouwde als een gebrek aan respect. In overleg met zijn gewaardeerde collega, de minister van Alles Behalve Oorlog, besloot Theodorus dan maar om zelf – en alleen – naar het Zuidgewest te rijden om de situatie uit te leggen en de plooiën glad te strijken. De consul zal vast begripvol reageren op zijn goed voorbereide uitleg, houdt Theodorus zich voor, hoewel het eerder hoge stemvolume van de man aan de telefoon toen het tegendeel doet vermoeden. In een situatie als deze spijt het Theodorus dat zijn ministerie uit slechts één persoon bestaat, namelijk hemzelf. Het zou een hele steun zijn als hij deze trip met een heuse delegatie kon maken. Maar zijn Hilda heeft hem vanochtend bij zijn vertrek verzekerd dat hij dit vast tot een goed einde zal brengen.

‘Met jouw diplomatieke vaardigheden wordt dat een fluitje van een cent,’ zei ze zelfs, waarna ze hem een voorzichtige, maar moedgevende zoen op zijn wang gaf.

Theodorus probeert zich voor te stellen dat hij op de terugweg inderdaad fluitend achter het stuur zal zitten, maar dat wil niet echt lukken. Als minister van Vreemde Bezoekers heeft hij niet echt veel ervaring met conflictsituaties. Dat vindt hij eerder iets voor zijn collega van Alles Behalve Oorlog, maar Valerius Oosterling was heel formeel.

‘De oorzaak van de ellende is ook de moeder van de oplos-

sing,' zei hij nadenkend, toen Theodorus hem het probleem voorlegde.

'Zou je denken?' vroeg Theodorus.

Hij was er niet blij om dat zijn collega hem aanstipte als een veroorzaker van ellende, maar hij kon natuurlijk niet ontkennen dat er zonder de vervroegde terugkeer van Iuliia geen probleem was geweest. Maar had hij het meisje, dat zo duidelijk naar haar thuis verlangde, dan moeten vragen om langer te blijven? Als minister was hij in de allereerste plaats verantwoordelijk voor het welzijn van zijn Vreemde Bezoeker en die had heel duidelijk de wens uitgesproken om te mogen vertrekken. Nee, een fout had hij niet gemaakt, maar de problemen vroegen om een oplossing.

'Als de neus overloopt van snot, is er noodzaak aan een vod,' haalde Valerius er het overbekende spreekwoord bij. 'En in dit geval, mijn beste Theodorus, ben jij de vod.'

Eerlijk gezegd voelt Theodorus zich nu ook zo... als een vod. Maar hij vermant zich, recht krakend zijn rug achter het stuur en zet een vastberaden blik op. Hij is een minister en dus bekwaam om elk mogelijk probleem het hoofd te bieden. Vandaag heeft hij niet alleen een rode das om, maar hij heeft ook nog eens rode sokken aangetrokken – die is hij nog speciaal voor dit bezoek bij Eulalie gaan kopen – om duidelijk te maken dat hij ten voeten uit achter het Zuid-gewest staat. Dat gebaar zal de consul vast en zeker appreciëren. Nu hij er een nachtje of twee over heeft kunnen

slapen, is Rodrigo van Zuiderlanden vast al wat milder gestemd. Het zal allemaal best meevallen, spreekt Theodorus zichzelf moed in.

Hij passeert een groot bord met het opschrift OOST WEST, ZUID BEST en weet dat hij de grens van het Zuidgewest is overgestoken. Het zijn trotse mensen, de Zuidgewesterlingen, maar ze hebben een warm hart. Alles komt goed.

Het is lang geleden dat Theodorus Van Westpad hier nog is geweest en het treft hem hoe armoedig het er hier uitziet. Niet alleen het landschap is dor – de zeldzame struiken zien eruit alsof ze in jaren geen water hebben geproefd, maar hardnekkig geworteld blijven in afwachting van die eerste waterdruppel die alles beter zal maken – maar ook de huizen geven de indruk dat ze elk moment kunnen barsten en inzakken. Het hele gebied straalt een soort moedeloosheid uit en Theodorus moet echt moeite doen om zich er niet door te laten overweldigen. Het consulaat straalt alleen maar vergane glorie uit, er is meer dan een likje verf nodig om het gebouw nog maar een zweem van grandeur te geven. De minister controleert nog eens of zijn das goed zit, werpt een goedkeurende blik op zijn rode sokken en stapt dan uit. Met resolute passen loopt hij naar de ingang van het consulaat. Anders dan in de andere gewesten is het onthaal hier gevestigd in een wel heel kleine ruimte, nauwelijks groter dan de badkamer bij Theodorus thuis. De rode verf op de

muur bladdert hier en daar af en de toonbank staat vol krassen alsof een kat haar nagels erop heeft gescherpt. De jongedame achter de toonbank vormt een schrill contrast met de verloederde staat van het gebouw. Ze is een ronduit frisse verschijning en haar lange, donkere haar golft over een fris gewassen en – zo vermoedt Theodorus – minstens even fris ruikende felrode blouse. De diepe halsuitsnijding toont een mooi gebruide en welvende huid, maar Theodorus verplicht zich om de jonge vrouw in de ogen te kijken. Elke andere richting van zijn blik zou niet alleen ongepast zijn, maar een minister onwaardig.

‘Goedemorgen,’ zegt de jongedame goedgehumord. Met haar innemende glimlach verspreidt ze een warme gloed over de dorre moedeloosheid die zich van de minister probeert meester te maken. ‘Waarmee kan ik u helpen?’

Een beetje verbaasd stelt Theodorus vast dat ze hem niet herkent en blijkbaar niet op de hoogte is dat hij hier op dit eigenste moment verwacht wordt. Hij schraapt zijn keel en zegt zo voornaam mogelijk: ‘Theodorus Van Westpad is de naam. Ik heb een afspraak met...’

‘O, maar natuurlijk!’ onderbreekt de jongedame hem. ‘Mijn excuses, mijnheer de minister. Neem me niet kwalijk. Ik was zo in beslag genomen door uw mooie rode das dat uw gezicht me even niet opviel.’ En dat terwijl Theodorus zo hard zijn best deed om haar alleen maar in de ogen te kijken. ‘Ik ga meteen kijken of de consul tijd heeft.’

Ze wipt van haar stoel en loopt met elegante tred het lokaal uit. Met zijn vingers trommelend op de balie kan hij niet nalaten te denken dat dit toch een ietwat vreemde ontvangst is, hoewel hij op de hartelijkheid van de bediende niets aan te merken heeft. Een tweetal minuten later steekt de jongedame haar hoofd binnen en nodigt ze hem uit haar te volgen.

‘De consul is er klaar voor,’ zegt ze met een allerliefste glimlach.

Heupwiegend in haar elegante rode kokerrok gaat ze hem voor, de trap op. Op de overloop klopt ze aan op een grote, donkere houten deur en zonder een antwoord af te wachten duwt ze de deur open.

‘Mijnheer de consul, mijnheer de minister voor u,’ zegt ze en daarop maakt ze plaats om Theodorus door te laten. Hij bedankt haar en krijgt er een minzame glimlach voor in de plaats.

‘Mijnheer van Zuiderlanden,’ zegt Theodorus terwijl hij met uitgestoken hand op de consul toe loopt, ‘mag ik u in de eerste plaats van harte feliciteren met uw consulschap?’

Die eerste zin had hij zorgvuldig voorbereid. Op de manier zouden de eerste woorden van de consul vol dankbaarheid moeten zitten, wat de sfeer ongetwijfeld aangenaam zou maken. Dat was het plan.

‘Dank u,’ zegt de consul, maar hij slaagt erin om die twee

woorden zonder echte dankbaarheid uit te spreken. De handdruk die hij geeft is krachtig, heel krachtig zelfs, maar niet hartelijk. De warme, rode kleur van zijn maatpak staat in schril contrast met de koele blik waarmee hij zijn bezoeker aankijkt.

‘Ga zitten.’ Het klinkt meer als een bevel dan als een uitnodiging. ‘Wat brengt u hier?’

Die vraag brengt Theodorus helemaal van zijn stuk. In heel het gesprek dat hij eindeloos in zijn hoofd had voorbereid, kwam deze ietwat bot uitgesproken vraag niet voor.

‘Euh... ik... eh,’ klinkt zijn niet erg gevatte antwoord.

Een golf van paniek overvalt Theodorus. Als hij deze situatie niet snel rechtzet, is zijn missie bij voorbaat verloren. Hij schraapt zijn keel en om tijd te winnen, pakt hij zijn zakdoek en snuit luid toeterend zijn neus. Dat lucht niet alleen op, maar geeft hem een moment om zich te herstellen.

‘Wel, beste consul,’ herbegint hij. ‘In de eerste plaats wilde ik u natuurlijk graag persoonlijk feliciteren en ook wel gelukwensen met uw titel van consul. Ik ben ervan overtuigd dat u veel zult betekenen voor uw Zuidgewest.’ Terwijl hij spreekt, vindt hij het jammer dat zijn voeten, en vooral zijn rode sokken, nu onzichtbaar zijn onder het bureau van de consul. ‘Maar ik ben hier natuurlijk ook om onze afspraak na te komen.’

‘Wat u niet doet,’ zegt de consul even droog als het landschap in zijn gewest.

Theodorus aarzelt even en zegt dan: 'Toch wel, we hadden afgesproken dat ik u dinsdag om elf uur zou bezoeken en vandaag is het dinsdag en het is nu zes over elf om precies te zijn. Ik moest even wachten bij het onthaal, vandaar dat ik...'

'De afspraak was dat u de Vreemde Bezoeker zou komen voorstellen,' onderbreekt de consul hem. 'Ik stel vast dat u alleen bent.'

Theodorus kijkt snel om zich heen alsof hij zich ervan wil vergewissen dat hij inderdaad geen gezelschap heeft meegenomen.

'Ja, dat klopt, maar ik had u daarvan verwittigd,' verdedigt hij zich.

'Dat neemt niet weg dat ik mij in naam van heel onze gemeenschap tekortgedaan voel,' zegt de consul humeurig.

'Meer nog, wij vinden het beledigend. Is het Zuidgewest misschien te min voor de Landelijke Administratie?'

'Zeer zeker niet,' werpt Theodorus op. Hij overweegt om eraan toe te voegen dat hij zelfs speciaal rode sokken heeft aangetrokken, maar bedenkt dan dat dit als argument niet echt overtuigend zal zijn. 'Maar ziet u, de Vreemde Bezoeker, Iuliia, moest dringend terugkeren naar haar thuisland. Na diepgaand wetenschappelijk onderzoek was er eindelijk een manier gevonden om de terugreis zonder risico te laten plaatsvinden en de professor vond uitstel te gevaarlijk.'

Dat laatste zuigt Theodorus ter plekke uit zijn duim, maar

om de situatie te redden, vindt hij deze kleine onwaarheid wel gepast.

‘Dat kan allemaal goed zijn, maar daar hebben wij geen boodschap aan,’ houdt de consul vol. Hij blijft hardnekkig het woord ‘wij’ gebruiken alsof het ministerie van Vreemde Bezoekers elke inwoner van het Zuidgewest diep beledigd heeft.

Theodorus’ hersenen draaien op volle toeren terwijl hij zoekt naar een manier om de situatie te ontmijnen. Hij overweegt het bekende spreekwoord: ‘Een gekwetste ziel lijdt pas echt als zij zichzelf als slachtoffer ziet’ in de strijd te werpen, maar hij is bang dat ook dat in het verkeerde keelgat zou schieten. En ook daar klinkt het waarschuwend spreekwoord: ‘Het ene keelgat is het andere niet’. Maar voor de juiste sussende woorden hem te binnen schieten, hoort Theodorus iets waarvan zijn hart een slag overslaat.

‘Misschien moeten wij maar een apart gewest worden,’ zegt de consul.

Theodorus slikt en zegt: ‘Maar dat zijn jullie toch al.’

‘Ik bedoel dat het Zuidgewest een aparte natie moet worden, los van de Verenigde Gewesten,’ verduidelijkt Rodrigo van Zuiderlanden.

Daar heeft de minister niet van terug. Hij krijgt het warm en koud tegelijk en zoekt wanhopig naar een uitweg. Dit kan niet de bedoeling en al zeker niet het resultaat van zijn bezoek zijn.

‘Maar dat is...’

‘Desnoods met geweld,’ onderbreekt de consul hem.

‘Met... met geweld?’ stamelt Theodorus. ‘Maar mijn beste consul, is dat niet wat drastisch? Ik bedoel...’

‘Als consul kan ik alleen genoeg nemen met wat het beste is voor mijn volk. Als de Verenigde Gewesten ons buitensluiten, dan heb ik het gevoel dat het Zuidgewest als minderwaardig wordt beschouwd.’

‘Daar protesteer ik ten stelligste tegen!’ roept Theodorus uit.

‘Ik heb rode sokken aangetrokken.’

Om zijn woorden kracht bij te zetten steekt hij zijn rechterbeen in de lucht en trekt zijn broekspijp op om een vuurrode sok te tonen. Dat hij daardoor in een onministeriële houding zit, neemt hij erbij. Nood breekt wet. Maar de consul is niet onder de indruk.

‘Zelfs een vrachtwagen vol rode sokken kan deze belediging niet uitwissen,’ zegt hij streng.

‘U overdrijft,’ probeert Theodorus nog.

Hij wil zijn been weer naar beneden brengen, maar stoot daarbij zijn voet tegen het bureaublad waardoor hij uit evenwicht raakt en bijna van zijn stoel valt.

‘Ha zo, vindt u dat?’ bliest de consul, die de evenwichtsproblemen van de minister niet eens lijkt op te merken. ‘Ik heb mijn kiezers een krachtdadige consul beloofd en die zullen ze krijgen. Ze zullen niet alleen een splinternieuw en schitterend consulaat krijgen in plaats van dit afgeleefde

gebouw, maar ook een aparte en onafhankelijke staat. Ik groet u.'

Daarop staat de consul op en beent zijn kantoor uit, de minister perplex achterlatend. Enkele tellen later staat hij daar terug, want hij heeft zich gerealiseerd dat niet hij moet weggaan, maar wel zijn bezoeker. Totaal de kluts kwijt, staat Theodorus op. Wanneer de consul zijn uitgestoken hand weigert, druipt hij zwaar ontmoedigd af. De onthaalbediende, zich totaal niet bewust van het drama dat zich op de eerste verdieping achter die zware, houten deur heeft voltrokken, lacht hem allervriendelijkst toe en wenst hem nog een fijne dag, maar zelfs de uitsnijding in haar blouse kan Theodorus er niet toe brengen om zijn blik van de grond af te wenden. Zijn missie is mislukt, hij heeft zwaar gefaald. Hoe hij dit in de algemene ministerraad moet brengen, weet hij echt niet.

2

‘Ik weet echt niet hoe ik dit moet oplossen, kroketje.’

Theodorus zit aan tafel voor een bord dampende linzensoep. Hij heeft de neiging om zijn hoofd in zijn handen te leggen, maar die houding is een minister onwaardig, zelfs in zijn eigen huis. Uit appreciatie voor de kookkunsten van zijn Hilda doopt hij zijn lepel in de soep, ook al heeft het conflict met de consul van het Zuidgewest hem de eetlust benomen.

‘Je moet blazen om te koelen,’ zegt zijn vrouw.

Automatisch volgt hij haar instructie op. En gelukkig maar, of hij had nog een blaas op zijn tong op de koop toe.

‘Het ziet ernaar uit dat ik verantwoordelijk ben voor de afscheuring van het Zuidgewest. Dat betekent dat de Verenigde Gewesten niet langer verenigd zullen zijn, besef je dat, Hilda?’

‘Ik besef vooral dat het nog lang niet zover is, bouletje,’ probeert zijn vrouw hem te sussen. ‘Ik heb de indruk dat die nieuwe consul nogal heetgebakerd is. Misschien moet je hem gewoon wat laten afkoelen. Net zoals je op de soep blaast.’

‘Ik kan moeilijk in zijn gezicht gaan blazen, toch?’
‘Bouletje toch,’ lacht Hilda. ‘Wat ben je toch een grapjas. Ik ben blij dat je gevoel voor humor er niet onder lijdt.’
Theodorus kijkt zijn vrouw verwonderd aan en begrijpt pas na enkele tellen dat ze echt denkt dat hij een grapje maakte.
‘Misschien moet je Valerius maar inlichten,’ zegt ze dan.
‘Zou je denken?’
‘Je hebt zelf gezegd dat het woord “geweld” is gevallen. Dat lijkt me een duidelijke zaak voor het ministerie van Alles Behalve Oorlog.’
‘Wellicht heb je gelijk,’ zegt Theodorus nadenkend. ‘Inderdaad, dat is zo klaar als een klontje. Ik licht mijn collega onverwijld in.’
‘Eerst eten, bouletje.’
‘Ja, natuurlijk,’ zegt Theodorus, en iets geruster dan daarnet blaast hij op een tweede lepel soep.

De volgende dag zit Theodorus tegenover zijn imposante collega in het ministerie van Alles Behalve Oorlog. Met een diepe frons op zijn voorhoofd heeft Valerius Oosterling zijn collega van Vreemde Bezoekers aangehoord.
‘Dat klinkt als een ernstige situatie,’ zegt hij.
‘Een heel juiste conclusie, collega,’ stemt Theodorus met hem in. ‘Anders zou ik jou er niet mee lastigvallen. Hoe denk je dit probleem aan te pakken?’
Valerius vouwt zijn handen en denkt diep na. Theodorus

blijft zwijgend zitten en ademt zo stil mogelijk. Een minister in vol denkproces heeft ruimte en rust nodig, dat weet hij als geen ander. Na een hele poos van diepe concentratie kijkt Valerius zijn collega recht in de ogen en brengt zijn duimen omhoog.

‘Ik weet het niet,’ zegt hij.

Perplex kijkt Theodorus zijn collega aan. Een minister die geen antwoord heeft op een probleem is geen alledaags verschijnsel.

‘Zaak is dat er niet echt sprake is van oorlogsdreiging,’ zegt Valerius.

‘Nee, maar wel van geweld.’

‘Van eventueel geweld,’ corrigeert Valerius hem met een vinger in de lucht. ‘Dat is niet helemaal hetzelfde. De vraag is of dat al tot mijn bevoegdheid behoort.’

‘Ik denk toch...’ begint Theodorus.

‘Een twijfelgeval,’ onderbreekt Valerius hem. ‘Overduidelijk een twijfelgeval. Bovendien gaat het om een gewest dat ook zijn afgevaardigden in de ministerraad heeft. Het zou onkies zijn om maatregelen te nemen zonder hen daarin te kennen.’ Daar is Theodorus het mee eens en hij zegt: ‘Dan is er maar één oplossing.’

Valerius kijkt hem vragend aan.

‘Een vervroegde algemene ministerraad.’

‘Ik wilde net hetzelfde voorstellen,’ zegt Valerius.

Het spreekwoord ‘Als het snel moet gaan, is traagheid een drama voor de voortgang’ indachtig, komen de ministers diezelfde namiddag al bij elkaar in spoedzitting. In een gezamenlijke verklaring hebben Valerius en Theodorus de nadruk gelegd op de hoogdringendheid én de ernst van ‘een situatie die de eenheid van de Gewesten in gevaar kan brengen’. Meer aansporing hadden de ministers niet nodig om hun drukke agenda’s te herschikken om deze vergadering te kunnen bijwonen. Hilarius Zuidwaarts, de minister van Vreugde, heeft zelfs de ontwikkeling van zijn tweede grap van de dag terzijde geschoven. Zoals gebruikelijk is het Roberta Van Westerland, de minister van Tijd, die een blik werpt op haar vier polshorloges en aangeeft dat de vergadering kan beginnen.

‘Ahem ahem,’ probeert Theodorus zijn zenuwen weg te kuchen. ‘Dank, beste collega’s, dat jullie zo snel aanwezig konden zijn. Ik zou u niet bij elkaar geroepen hebben als de situatie niet ernstig was.’

‘Voor de draad ermee, collega. Houd ons niet langer in spanning. De tijd tikt,’ zegt Roberta.

‘Wel, het zit zo... Ik vrees dat we een conflict hebben met het Zuidgewest, meer bepaald met de nieuwe consul, Rodrigo van Zuiderlanden.’

Gabriëlla Zuidgerecht en Hilarius Zuidwaarts, allebei geboren en getogen Zuidgewesterlingen, bewegen zich naar het puntje van hun stoel, maar ook de andere ministers zijn meteen

een en al aandacht. Theodorus schetst uitvoerig de omstandigheden die hebben geleid tot de onvrede bij de consul en benadrukt zijn pogingen om de plooiën glad te strijken.

‘Maar er was geen strijken aan,’ besluit hij. ‘De consul wilde van geen excuses weten en hield vol dat niet alleen hij, maar alle Zuidgewesterlingen diep beledigd zijn.’

‘Dat kan ik ten stelligste ontkennen,’ reageert Hilarius Zuidwaarts. ‘Ik voel me niet in het minst beledigd. Die stelling klopt dus niet.’

‘Volledig mee eens,’ valt Gabriëlla Zuidgerecht hem bij. ‘Ik ook niet, dus dat maakt al minstens twee Zuidgewesterlingen die het standpunt der collectieve belediging niet delen.’

‘Maar jullie hebben de Vreemde Bezoeker wel mogen ontmoeten,’ zegt Anastasia Noorderlicht, de minister van Klachten. ‘Het is logisch dat jullie geen klachten hebben.’

‘Als je het zo bekijkt...’ zegt Hilarius.

‘...heb je inderdaad een punt,’ vult zijn gewestgenote Gabriëlla aan.

‘We moeten hier zeer doeltreffend op reageren als we binnenkort niet met slechts drie gewesten willen overblijven,’ zegt Valerius.

‘Volledig mee eens,’ beaamt Hilarius, die zijn ministerpost in gevaar ziet komen.

‘Er moet veel water door een droge rivierbedding stromen voor ze overloopt,’ gooit Nataniël Van Westen, de minister van Water een spreekwoord in de discussie.

‘Onze collega heeft gelijk,’ vindt Roberta Van Westerland. ‘We mogen de situatie niet overhaast aanpakken. Het is belangrijk dat we onze tijd nemen.’

‘Maar ook weer niet te veel,’ zegt Elfrida Ten Noorden.

‘Hoe lossen we dit op?’ stelt Theodorus de hamvraag.

Daarop ontstaat een zeer geanimeerde discussie waarin alle ministers tegelijkertijd hun mening proberen te verkondigen. Het is een gekakel van jewelste dat in het kippenhok van Jean-Luc, de haan van Theodorus, niet zou misstaan. Na meer dan een halfuur heen-en-weerargumenteren en elkaar onderbreken kijkt de minister van Tijd op haar vier polshorloges en roept boven het kabaal uit dat het tijd is om knopen door te hakken. Heel even denkt Gabriëlla Zuidgerecht dat ze misschien beter een hakmes uit haar keuken had meegebracht, maar ze komt al snel tot de conclusie dat haar collega natuurlijk maar beeldspraak gebruikte. Ze gniffelt even om haar eigen dwaze gedachte. Dat levert haar een gefronste wenkbrauw van Anastasia Noorderlicht op, die haar lichtjes knorrende geluiden toch wat misplaatst vindt, meer nog, in haar ogen is dit een absoluut ongniffelwaardige situatie.

‘Iulii!’ roept Valerius Oosterling ineens uit.

Dat doet hij met zoveel enthousiasme dat alle ministerhoofden in de richting van de deur draaien om daarna enigszins verward naar hun collega te kijken. Als minister van Alles Behalve Oorlog is Valerius misschien wel de meest aange-

wezen persoon om met een oplossing op de proppen te komen en hij is blij dat hij op een idee is gekomen.

‘De Vreemde Bezoeker?’ vraagt Roberta ongelovig.

‘Ja natuurlijk,’ legt Valerius uit. ‘Bij het woord geweld denkt iedereen al snel aan oorlog, waar of niet?’

Acht hoofden knikken instemmend, ook al is oorlog iets waar eigenlijk niemand ooit aan denkt. Waarom zou je denken aan iets dat nooit voorvalt? Dat is als schaatsen kopen voor ijspret op het Goudmeer, waarvan iedereen weet dat het nooit dichtvriest. Maar niemand wil Valerius tegen spreken, dus de ministers knikken eensgezind.

‘Iuliia komt uit een land in oorlog. Als iemand ons kan bijstaan, is zij het,’ zegt Valerius. Aan zijn stem is te horen dat hij toch wel een beetje opgewonden is door zijn eigen goede idee.

‘Maar de oorlog in haar land duurt nog altijd voort,’ werpt Hippoliet Oostkamp op. Als minister van Vrije Tijd heeft hij hier weinig mee te maken, maar helemaal niets zeggen vindt hij ook maar niks.

‘Klopt,’ zegt Valerius, ‘omdat niemand in haar wereld zich de moeite getroost om naar een kind te luisteren.’

‘Wat wij wel gedaan hebben,’ vult Theodorus aan. ‘En goed zelfs. Ik herinner me hoe ze de moeilijke en ook wel pijnlijke situatie in mijn eigen Westgewest met eenvoudige, maar mooie woorden wist te ontzenuwen. Valerius, je zou weleens gelijk kunnen hebben.’

‘Maar Iuliia woont nu toch in een ander land? Zonder oorlog?’ werpt Elfrida Ten Noorden op.

‘Dat doet weinig ter zake,’ vindt Valerius. ‘Zij heeft ervaring met oorlog en dat is wat telt.’

‘Maar hoe krijgen we haar hier?’ stelt Gabriëlla de niet onterechte vraag.

‘Staat de spiegel nog altijd in jouw kantoor?’ vraagt Hilarius aan Theodorus.

‘Natuurlijk, maar hoe bereiken we Iuliia?’ Eerlijk gezegd voelt hij er niets voor om door die spiegel te springen. Wie weet waar hij terechtkomt?

‘Gobelinus!’ roept Valerius uit, niet weinig trots omdat hij in een mum van tijd een tweede schitterende inval krijgt.

‘Een goed idee!’ roept Roberta, die hierin een mogelijkheid ziet om de vergadering te kunnen afsluiten, nu ook.

‘We vragen Gobelinus om hulp. Hij moet onze Vreemde Bezoeker terughalen.’

Van alle kanten klinkt een instemmend geluid en nadat iedereen is overeengekomen dat Theodorus Gobelinus zal contacteren, besluit Roberta tevreden dat de vergadering is afgelopen.

3

‘En denk je dat Gobelinus zomaar bereid zal zijn om zelf door die spiegel te springen?’ vraagt Hilda tijdens het avondmaal.

Ze knabbelt haar vraag samen met een hapje snijbonen weg terwijl ze haar man bedenkelijk aankijkt.

‘Het gaat om een kwestie van landelijk belang,’ antwoordt Theodorus. ‘Ik mag hopen dat hij zich vrijwillig kandidaat stelt.’

‘Hmm,’ doet Hilda.

‘Wat, hmm?’

‘Ik weet het zo nog niet.’

‘Wat weet je zo nog niet?’

‘Van dat vrijwillige. Wie zegt dat het niet gevaarlijk is achter de spiegel?’

‘Ach,’ wuift Theodorus de opmerking weg.

‘Niets te ach-en,’ zet Hilda hem op zijn plaats. ‘Daarachter bevindt zich wel een land in oorlog.’

‘Niet waar Iuliia nu woont,’ werpt Theodorus tegen.

‘Dat is een detail,’ vindt Hilda. ‘Aan de andere kant van de spiegel woedt een oorlog. Wie weet zelfs wel meer dan een.’

‘Tja, als je het zo bekijkt...’

‘Ik bekijk het zo.’

‘Dan is er misschien wel sprake van mogelijk gevaar,’ geeft Theodorus toe.

‘En dus zou Gobelinus weleens minder scheutig kunnen zijn dan jij denkt,’ zegt zijn vrouw.

‘Denk je?’

‘Dan *jij* denkt. Én... zou hij jou weleens kunnen voorstellen om zelf door de spiegel te gaan.’

Nu trekt Theodorus bleek weg en met zijn wijsvinger tegen zijn borst gedrukt zegt hij weer: ‘Denk je?’

Hilda trekt haar schouders op en schuift voorzichtig een stukje aardappel en wat snijbonen op haar vork.

‘Maar ik ben minister. Ik kan toch moeilijk mijn post verlaten voor een missie waarvan ik misschien nooit meer terugkom?’

‘Precies, en dat mag je ook niet.’

‘Wat bedoel je, kroketje?’

‘Dat ik hier niet alleen in dat grote huis wil wonen. Ik ben met een minister getrouwd, niet met een of andere held die zijn leven waagt in een doldwaas avontuur.’

‘Ja, natuurlijk, kroketje.’

‘Dus wat zeg je als Gobelinus je voorstelt om zelf op zoek te gaan naar Iuliia?’